

Zde máte QR kód, který obsahuje odkaz na YouTube video z naší cesty.
Budeme rádi, když si ho prohlédnete.

2024
1000 km do Bad Hersfeldu

10.–20. srpna Jindřich (65) a Jirka (38) Hegmonovi

Sraz máme v 9:30 tradičně u Máčů

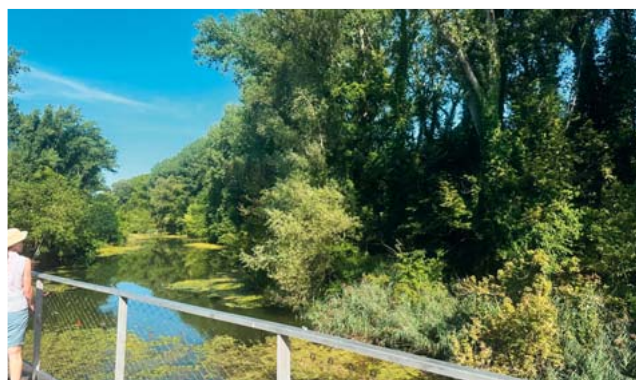

Než jsme se ocitli na sídlišti v Břeclavi, projeli jsme se po Slovensku

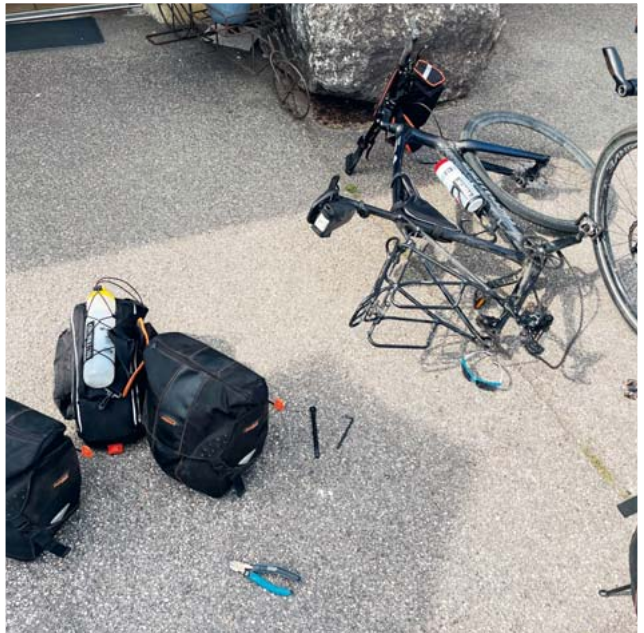
Pár kilometrů před Tullnem najíždíme na známou dunajskou cyklostezku

Romantický výjezd z Tullnu a dunajské přehrady nás bavily

I přes drobné technické problémy to bylo za Kremsem v údolí Wachau velmi zábavné a krásné

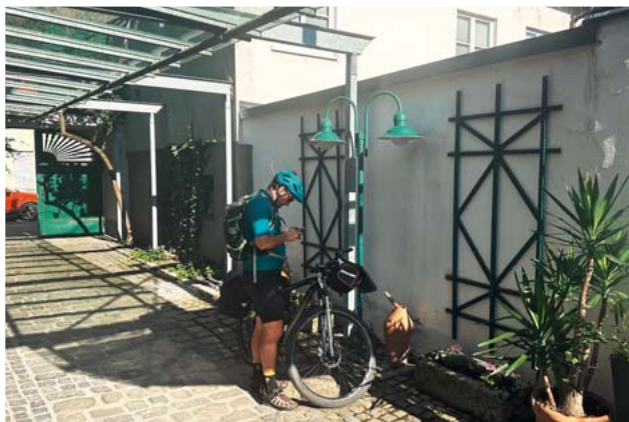

Etapu z Ybbsu jsem jel pro Věnu

Po schodech mostu u Mauthausenu jsme stoupali cestou do Paříže v roce 2012. První trajekt přes Dunaj

Prázdné zadní kolo v Eferdingu, přežijíme do Německa a odpočíváme v pěkném Passau

Z kláštera přes Degendorf do pěkného penzionu ve Wiesentu

DENÍK JIRKY

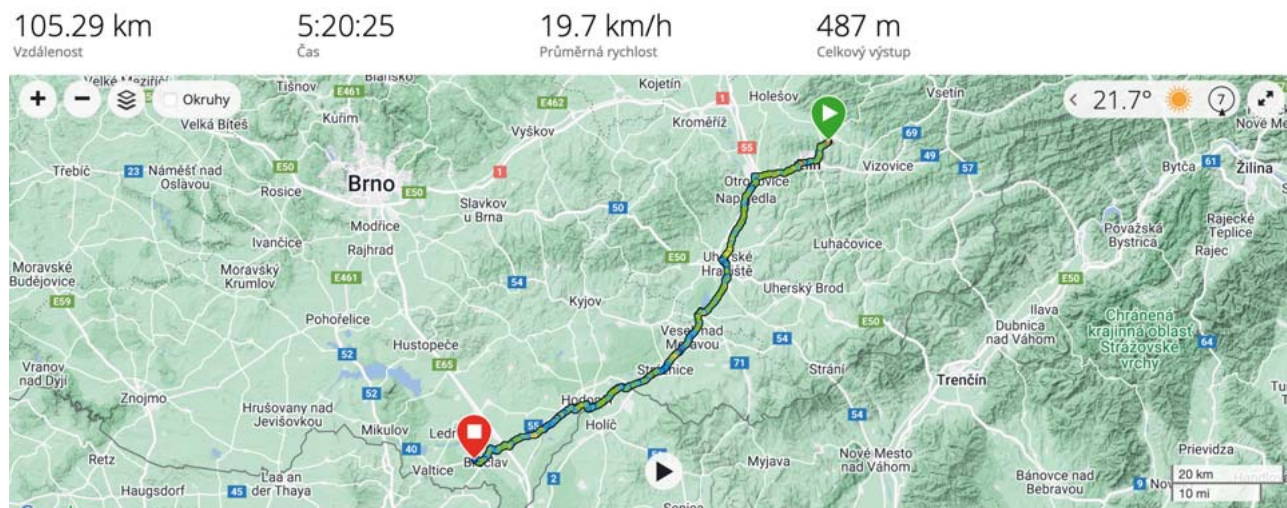
Prolog – Lípa

Takže, rok se opět s rokem sešel a vyrážíme. Původní plán na cestu do Anglie se rozplynul už někdy v březnu, ale víceméně protože se nám prostě nechce jezdit tak daleko. Nakonec jsme zvolili jako finální destinaci Německo. Otec přišel s nápadem, že bychom mohli jet ke Schlanzům. Chceme to vzít už ověřenými trasami, takže na jih do Břeclavi a Valtic, pak podél Dunaje až někam k Norimberku, a pak do Bad Hersfeldu.

Tento rok se opravdu těším, posledních 12 měsíců bylo pracovně poměrně dost náročných, rozbíháme s Petrem Ruskem novou firmu, hledáme nové klienty, snažíme se, takže mi chvilkový oddech prospěje.

Co se týče nějakých příprav, tak žádné zásadní události se neudály. Prostě jsem přišel v pátek z práce sbalil jsem si 3 tašky a za 30 min. bylo hotovo. Odjízďet se mi bude opět docela těžko, nechávat rodinku 14 dní o samotě, dcerunky nám pěkně rostou a je s nimi čím dál tím větší sranda. Adinka je hodně aktivní, malý čertík, dělá nám radost, ale není to s ní občas jednoduché. Moje žena se snaží všechno skloubit, sama podniká, okolo holek skáče výrazněji než já. Ale někdy to jde prostě ztuha. Jsem na ni hrdý, jak to zvládá.

PS: přiložené mapy jsou otcova data...

1. etapa – 10. 8. 2024 – 109 km – Lípa (CZ) – Břeclav (CZ)

Dobře jsem se vyspal, Adina naštěstí nerajtovala v naší posteli. Dal jsem si výživnou snídani a po 9. hodině nasedám na kolo a vyráším směr pivnice u Máců. Máme s tatkou sraz o půl 10. Docela mě překvapuje, když na místě setkání vidím mamku a bráchu Honzu, přijeli se s námi rozloučit.

Otec se objevuje s pár minutovým zpožděním, dáme poslední startovací foto a vyjíždíme. Jedeme po ověřených cyklostezkách do Otrokovic. V Otrokovicích nám trochu kazí plány výstavba dálnice, takže až do Napajedel se musíme dostat po objížděce. Ale naštěstí dobře značená, takže nekufrujeme.

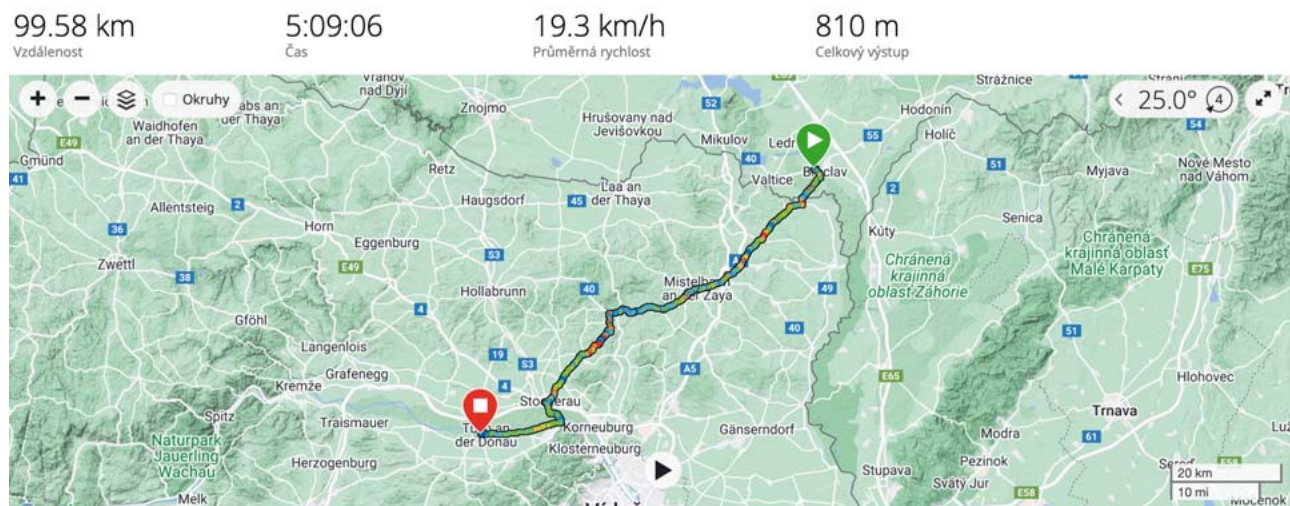
Nasazujeme poměrně rychle tempo a míříme směr Strážnice, kam dorazíme okolo 12. hodiny. Naštěstí se neozývá žádná bolest nebo ošoupání, takže se jede příjemně a počasí nám taky přeje.

Ve Strážnici se zastavíme už v prověřeném bistru DejBurgr a vybíráme menu, které jsme si dali už minulý rok. Zbývá nám 40 kilometrů do Břeclavi, takže není čas odpočívat, vyrážíme.

Motáme se podél Baťova kanálu, přes Petrov, podél slovenských hranic až do Hodonína. Jednu chvíli je naše cesta přehrazena stavbou a my musíme využít služby místního Chárona pro převoz do Ficolandu. Stálo nás to stovku. Po slovenské straně Moravy jedeme až do Hodonína. Z Hodonína pak dál pokračujeme po cyklostezce přes tornádové vesničky, Moravskou Novou Ves a Hrušky. Jede se dobře, jenom nás drobně trápí vysoká teplota a lehký protivítr. Do Břeclavi dorazíme okolo 4. hodiny odpoledne, přes drobné organizační problémy s nalezením recepční v cílovém hotelu nakonec dostáváme pokoj a máme kde složit hlavu.

Na večeri jdeme do nejbližší pizzerie. Je pro nás milým překvapením, že majitel je Ital narozený na Sicílii. Pizu nám udělal výbornou.

Zítřka nás čeká vstup do Rakouska a cesta do Tullnu. Už budou pravděpodobně nějaké malé kopečky, ale končíme u Dunaje, takže nepočítám, že by to byla velká hrůza.

2. etapa – 11. 8. 2024 – 99 km – Břeclav (CZ) – Tulln an der Donau (AT)

Vzhůru do dalšího dne. Ranní vstávání je příjemné a cítím se odpočatě. Otec sice vyhrožoval, že bude chrápat, ale já spal dostatečně tvrdě.

Ráno si dáme standardní hotelovou snídani, nic převratného, ale pro naplnění břicha to stačí. Chceme vyjždět okolo 9. Plány nám kazí paní recepční, která není schopná najít klíče od kolárny. Volá na všechny strany, prohledává všechny krabičky s rezervními klíči, ale potřebný klíč nenachází. Otec už hledá na netu zámečníka.

Nakonec po dobrých 30 minutách klíč nachází a my jsme svobodní, můžeme vyrazit. Tento hotel a ubytování byl ve znamení chaosu.

Naše první šlápnutí směřují na hraniční přechod Poštorná-Reintal. Krajina se už před hranicemi začala vlnit a včerejší rovinky jsou zapomenuty. Skáčíme vesničku za vesničkou, přes známé vesnice Großkrut, Poysford a Mistlbach směrujeme na Vídeň.

Krajina je poměrně jednotvárná. Úhledné pole, nyní již všechny sklizené, uklizené farmy, uklizené vesničky. Navíc je neděle, a to v Rakousku znamená „chcípnul pes“.

Okolo 11 hodin a 35 km se zastavíme v Mistlbachu na kafe a kolu. Není překvapením, že náš číšník je Čech. Dalších 45 km do Stockerei se nese ve znamení lehkého stoupání a rostoucího horka. Předpověď hlásí 34 °C a já jí to věřím.

Pomalu se vlníme po odkrytých cestách, otec se velmi dobře drží, začínám mít hlad.

Tatík tento rok změnil strategii. Zahodil staré expediční kolo a nechal si tašky namontovat na svého asi 4 roky starého karbonového gravela. Je to poznat, má užší pneu, kolo je lehčí a obecně příjemnější. Navíc veze tak polovinu věcí jak já. No, budu muset ještě pár dní trénovat, než ho spolehlivě urvu.

Do Stockerei dorazíme okolo půl 3 a dáme si oběd, plán byl salát, ale nakonec padla volba na gyros. Sice v restaurační úpravě, ale pořád gyros. K tomu zkusíme novinku, nealko pivo.

Vyrážíme na cesty opět lehce po 15. hodině. Čeká nás už jen 20 km podél Dunaje. Prvních 5 jedeme po krásné lesní stezce k Dunaji, pak přejíždíme vodní elektrárnu Greifenstein a napojujeme se na Donauradweg směr západ. Krásná stezka s kvalitním asfaltem, lehkým protivětrem a desítkami elektro i normálních cyklistů.

V jednu chvíli nás předjede chlapec na galusce a otec nečekaně pronese, že nejede tak rychle a že bychom se ho měli držet. Tak jo. Myslím, že za ním jedeme tak 7 km okolo 30 km/h. Otec pak pěkně nadával, že to nebyl nejlepší nápad.

Do hotelu přijíždíme lehce po 4. Dneska jsme vsadili na standard, Best Western. Hned po dojezdu lupnu další nealko pivo a jdu se zkulturnit. Večeře bude asi později, jsem přežraný.

109.29 km

Vzdálenost

5:01:03

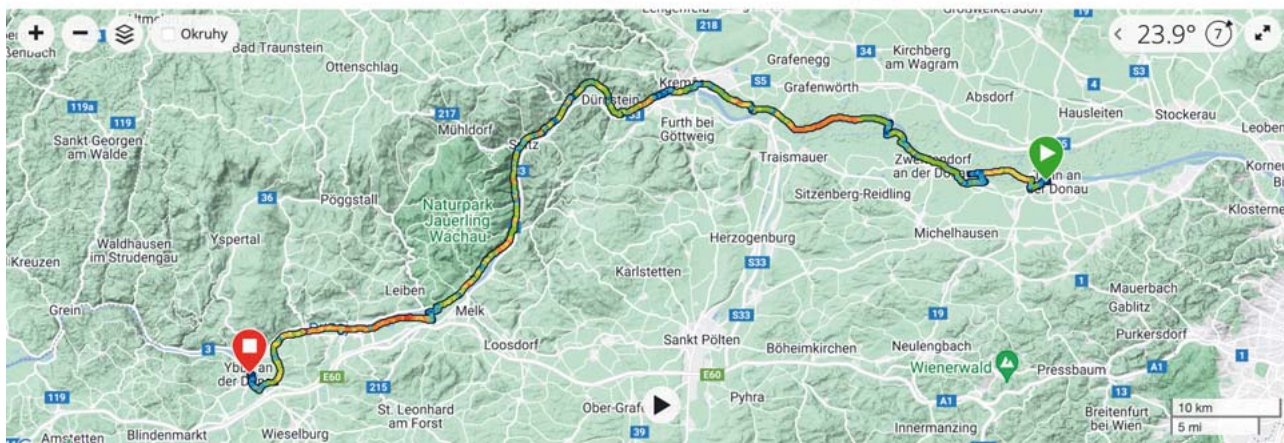
Čas

21.8 km/h

Průměrná rychlost

505 m

Celkový výstup

3. etapa – 12. 8. 2024 – 109 km – Tulln an der Donau (AT) – Ybbs an der Donau (AT)

Příjemná noc, klima jela na plné koule, otec byl tichý, postel příjemná.

Ráno vstáváme na snídani okolo půl 8. Dole v hotelu se sešlo docela hodně lidí, večer bylo poloprázdno. Očividně většina lidí cyklisti. Snídaně standardní hotelová.

Ráno musím řešit ještě asi 30 minut pracovní záležitosti, ale po 9. vyjíždíme. Hned v Tullnu se dáme na Donauradweg a míříme na západ.

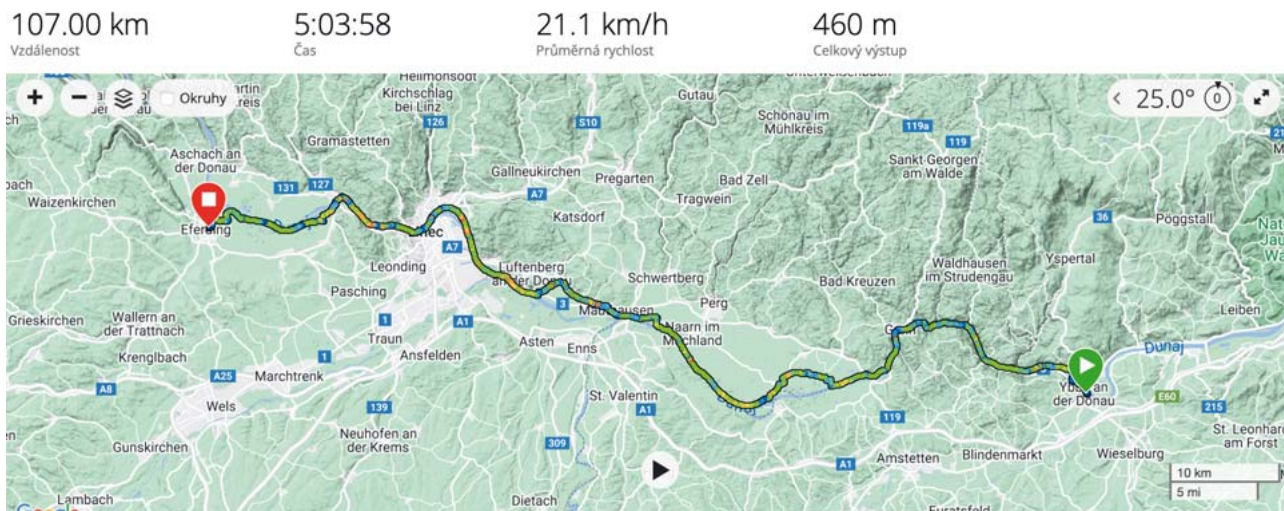
Asi po 8 km před námi najednou dvojí brána a neprostupný areál místní elektrárny. Někde jsme špatně uhnuli a dostali se do slepé. Sice na břehu Dunaje, ale očividně blbě. Mapa říká, že bychom měli jet pěkně zpátky skoro až na začátek a pak jinou trasou. Ale takto ne. Chvilí jedeme zpět a po cca kilometru vidíme cestu lesem. Ano, je tam zákaz vjezdu, ano, je tam napsané výslovně, že platí i pro cyklisty, ale nám (mně – otcovi se tam moc nechtělo, nechce se hádat s rakouským myslivcem) to nedá a vyrážíme. Cesta je krásná, sypaná, lesem a nikoho jsme nepotkali. A najeli jsme opět na trasu.

Dále už se držíme dunajské cyklostezky, ta nás táhne chvíli po pravém břehu, pak přes přehradu na levý břeh. Po 2 hodinách jsme v Kremsu. Rychlost přes 20 km. Chvilí sedneme, dáme sirup z rybízu a salát v italské restauraci. Odpočinek je potřeba, teplota opět roste.

Vyrážíme dál směr Melk. Tentokrát vede stezka podél hlavní silnice, je oddělená, ale kopíruje silnici. Projíždíme kouzelnými vesničkami, okolo je přiměřeně turistů, spousta elektrokolařů, očividně okolí docela žije.

U Melku mi došla voda, tak hlásím přestávku, sedneme k malému bistro, dáme zmrzlinu a sirup. Padá rozhodnutí, že přejedeme na pravý břeh, stezka tam vede víc přírodou a míjí okolo civilizace. Takže směr nejbližší přehrada a pak zas na Donauradweg. Za přehradou opět cykloluxus, krásný asfalt, vítr lehce do zad. Šlapeme si i přes 30.

Po cestě otcovi praskla špice. Podle mě, žádná katastrofa – kolo se po jedné prasklé špici nezhroutí. Otec se neustále domáhá, že to musí opravit. No, nemáme ani špice, ani nářadí. Takže přijíždíme do Ybbsu a nacházíme cykloobchod s dílnou. Takže otec koupí špici a paní nás vyzve, ať si to rovnou opravíme. Super, mechanici mají všechny klíče a pomůcky. Bez klíče na brzdy bychom to šněrovali ještě teďka. Asi po hodině je hotovo. Trvalo by to půl, ale otec má dementní pláště, asi runflat, navíc při výměně špice si úspěšně prorazil tu stávající duši. Ještěže tam měli kompresor. Takže nakonec dorazíme do hotelu okolo 17. Sprška, chvíli lehnout a jdeme večeret. Dal jsem si guláš, byl výtečný.

4. etapa – 13. 8. 2024 – 107 km – Ybbs an der Donau (AT) – Eferding (AT)

Vstávání opět příjemné, spal jsem od 10 do půl 8, tak jsem dobře vyspaný. Na snídani opět více lidí, než bych dle večerního provozu čekal.

Vyrážíme před 9, opět směr západ a podél Dunaje. Ano, už je to trapné.

Hned za Ybbsem je přehrada, přes kterou se dostáváme na levý břeh. Jedeme podél vody, ale občas se stezka stáhne i dál do vnitrozemí.

Na 40. kilometru vyhledávám teplotní přestávku, jsem přehřátý a potřebuji něco studeného k pití. Sedneme u malého stánku u další přehrady. Popijíme kolu a je dobře.

Dalších 40 km do Linzu utíká docela dobře, chvíli hned u vody, chvíli trochu pod hrází. Je to docela pěkné, jen je dost horko. 15 km před Lincem se začíná objevovat na zemi odpočet kilometrů k Linci. Pěkně otravná záležitost. Je horko.

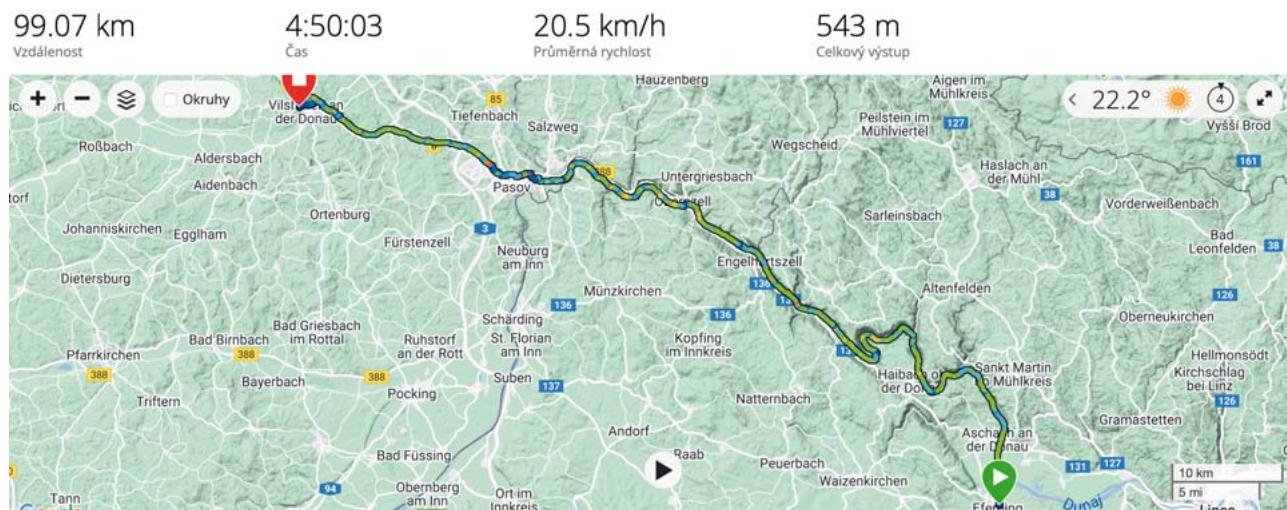
V Lincu jsme někdy po 13. hodině. Na nábreží zapadneme do příjemné biergarten a dáme si... džus a salát. Odpočinek, stín a trocha tekutin v teplotě méně než 35 stupňů je vítaná změna.

Za Lincem mě otec upozorňuje na zadní pneu. Je podhuštěná... A já si říkal, proč tak trpím. Takže dofukuji. Následně se otcovi rozsype upínák na přední tašce. Ale asi za 20 min ho docela efektivně opraví.

V posledních 15 km ještě absolvuji jednu pracovní poradou a už jsme skoro na místě.

Eferding je trochu ve vnitrozemí, takže než se odpojíme od vody, tak jsme se rovnou okoupali. Bylo to úžasné.

Do městečka dorazíme okolo 16. Pak už jen běžná rutina – sprcha, večere a spát.

5. etapa – 14. 8. 2024 – 99 km – Eferding (AT) – Vilsbiburg an der Donau (DE)

Vstávačka na 7:30 na budík. Už se začíná projevovat únava, a tak trochu dýl spím. Očekával jsem, že bude klasická snídaně, ale byla ozvláštněná – měli makovec. Sežral jsem ho snad půlku štricle a zapíjel kakaem málem z konvičky.

Po návratu ze snídaně mě otec upozorňuje na vypuštěnou zadní pneu. Takže přezouvačka. Zvládl jsem to pod 10 minut.

Vyjíždíme po desáté, chvíli se proplétáme rakouským venkovem a míříme zpět k Dunaji.

Stezka nás vede po levém břehu. Asi po 20 km natrefíme na převozníka a necháme se převést na druhý břeh.

Na 49. km dáváme přestávku v pěkném bistru u další vodní elektrárny. Čas máme, tak vysedáváme. Servírka má tolik tetování, že pravděpodobně slouží místo nápojového lístku.

Pokračujeme, máme to nějakých 25 km k Passau. Prve jedeme po levém břehu a pak zas vezmeme loďku na pravý břeh. Tentokrát je to větší kus, ale převáží rychle a kyvadlově.

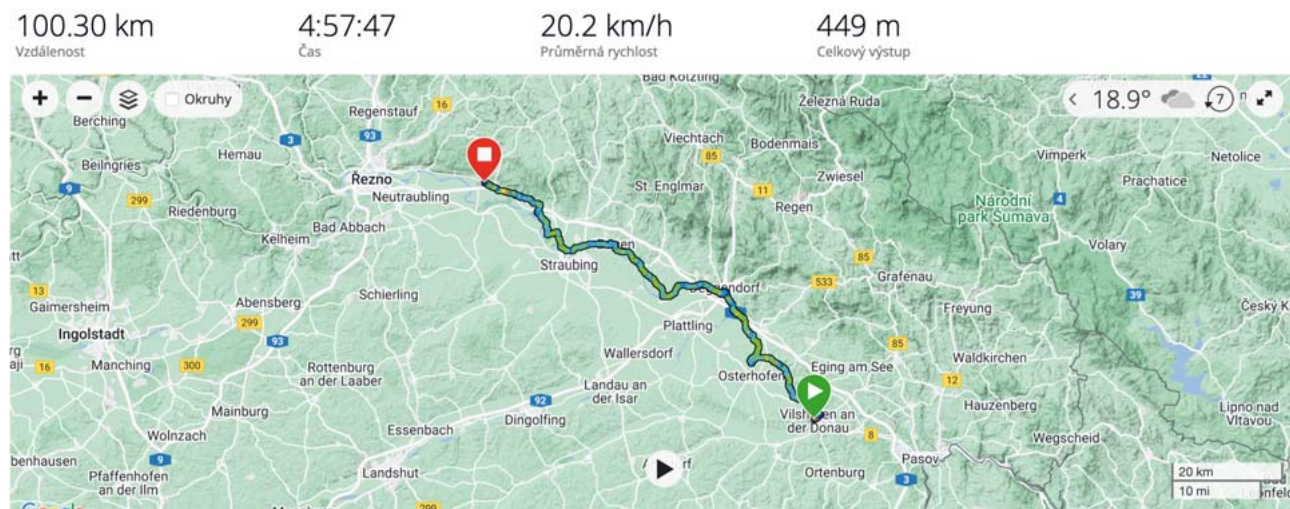
Do Pasova dorazíme okolo 14 a dáme si opět něco dobrého. Já jsem zvolil olivy. Mám nějaký nedostatek soli a oleje. Výjezd z Pasova je trochu komplikovaný, ale přes pár křižovatek a jsme opět na stezce. Začíná se mi opět vyfukovat zadní kolo. Dofouknu ho, ale věstí to asi nějaký dlouhodobější trabl.

Do Vilshofenu dorazíme okolo 16, ale nedá nám to, a tak jdeme hned na první plážičky do vody. Je to krásné, osvěžující. Navíc nám k tomu dali hned 2 nealkopiva.

Malá poznámka: nealkopiva v Rakousech a Německu jsou úplně jiný level. Chuť, bublinky, čerstvost a hořkost. Prostě super.

Do hotelu je to asi ještě kilometr, ale asi 100m převýšení. Bydlíme v klášteře úplně na nejvyšším bodě městečka. No peklo...

Ubytování krásné, všude samý Ježíš a mučedníci. Nechám si své komentáře a jdeme se ubytovat. Pokoj mají čistý a postel měkkou.

6. etapa – 15. 8. 2024 – 100 km – Vilshofen an der Donau (DE) – Wiesent (DE)

Vstáváme za zvuků zvonů. Co taky jiného čekat od kláštera, že? Nevybavuji si, jestli křápal co čtvrt hodinu a od kdy, ale minimálně pět sad jsem slyšel. Na snídani jsme šli na osmé. Vonělo to moc pěkně, ale byl to standard – šunka, másličko, marmeláda atd. Po snídani si ještě dám rozcvičku u zadní pneumatiky, protože mi opět ušla a můžeme vyjet.

Dneska poprvé nevyjíždíme do sluneční záře – všude je mlha a teplota okolo 20 stupňů. Je to příjemná změna.

Opět najíždíme na Donauradweg a míříme na severozápad. Už to není tak pompézní cyklostezka jak u Tullnu, spíš jde o více označené běžné silnice.

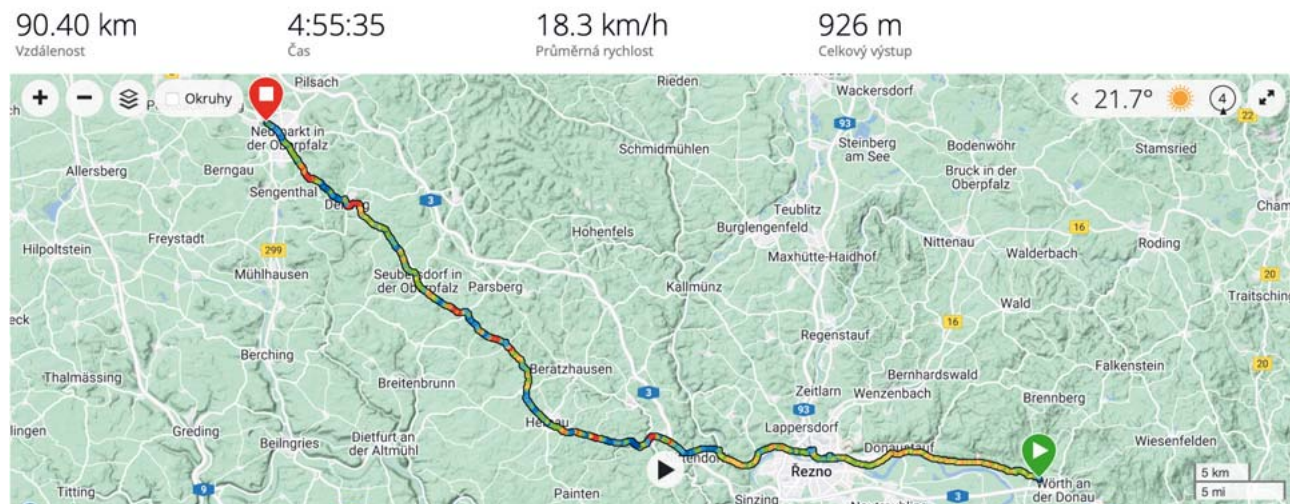
Šlapeme, na 40. km jsme ve vesničce Deggendorf. Vyhláшуji přestávku. Je to moc pěkné městečko, ale všude (kromě hospod) mají podezřele zavřeno. Sedneme na náměstí do kavárny. Z rozhovoru pochopíme, že v Německu je dneska křesťanský svátek.

Jedinou zvláštností je, že když dopíjím kakao, tak cítím v puse nějakou „strukturu“. Říkám si, že je to asi nerozpuštěné kakao, tak to vyplivnu. A houby – je to vos. Asi mi pronikla do nápoje dřív a utopila se. A já jí pak vypil. Nic se mi nestalo, naštěstí, ale bylo to těsně.

Jedeme dál, opět podél Dunaje, velká změna je zde v tom, že stezka už není jen asfalt, ale docela často přechází v sypanou šotolinovou cestu. Je to náročnější. Už jedeme víceméně celou dobu mimo dohled na vodu. Míjíme vesničky, uklizené, typicky německé, navigace je docela jednoduchá, cedulky jsou na každém kroku. Na 75. km opět sesedáme v městečku Bogen. Dáme si oběd. Sedneme do malé pizzerie, opět nápor vos. Restaurace pěkná, jediný problém je v tom, že borec číšník nás okatě přehlídí. Tak otec vezme menu a víceméně ho donutíme převzít objednávku. Jídlo výborné. Dal jsem si salát a pizza chleba.

Jedeme dál, jde na mě nějaká malá krize, ale cukrová pilulka Energit to za chvíli rozežene.

Do ubytování dorazíme asi o půl 5, nikde ani človíček, jen klíč a dopis na okně ubytovny. Však proč ne. Dneska to bylo výživné – bolí mě trochu třísla, tak snad se mi to podaří rozhýbat a přejde to. Nohy dobrý, zadek už snad už ošoupaný, hlava nadšená.

7. etapa – 16. 8. 2024 – 90 km – Wiesent (DE) – Neumarkt in der Oberpfalz (DE)

Dnešní den byl plný zajímavých momentů. Vstávačka standard, snídaně marmeláda a kaiserhouska, kakao.

Ráno si u paní domácí vyprosím pumpičku s manometrem a jdu si dofouknout opět pneumatiku. Ano, opět uchází. Ale nechci měnit další duši, bo mám už jen jednu rezervní. Takže natlačím, nahodím brašny a jedeme. Svět se najednou změnil, to kolo jede, to kolo nebrzdí. Já určitě, do psích kulek, jel poslední 3 dny na poloprázdné pneumatice. A pak mě nemají bolet nohy.

Valíme směr Řezno, jede to, cesta rovná, asfalt hladký.

V Řeznu mám jasný plán – koupit 2 nové duše a rovnou i plášť, ať to všechno vyměním a nemusím už znovu dofukovat. Minimálně bych rád sehnal tlakoměr, abych věděl, jestli stále uchází nebo ne.

Ale osud tomu chtěl jinak – asi 300 m před obchodem mi začne drnkat nosič o zadní kolo. Zastavím a zkoumám. A máme výherce, jeden nosný šroub nosiče se stříhl a část ho zůstala v kole. No tohle jen tak neopravíme, to chce vrtačku. Ale obchod je blízko, slepíme vše ducttapem a razíme.

Obchod Cube vypadá majestátně, asi 20 zaměstnanců, asi 1000 kol, z toho tak 800 elektrokola. Kola předávají, jak kdyby předávali klíče k novému sedmičkovému BMW. Dojdu tam zamazaný a zpocený, ale za chvíli se mě ujmou a po domluvě je jasné, že za hodinku bude hotovo.

Po 50 minutách mám kolo opravené, koupím rovnou 2 náhradní duše, jeden nový plášť a adaptér na benzinový vzduch. Venku ještě přezuju zadní plášť za nový koupený, ať už to mám z krku.

A znovu vyjíždíme – kolo krásně jede. To je úplně jiný sport než v minulých dnech. Ještě asi 15 km jedeme podél přítoků Dunaje a zamiříme do kopečků směr Norimberk.

Kolo mi v kopcích divně přehazuje, tak chvíli šteluji s řídítky a trochu se to zlepší.

Cesta je nahoru a dolů, okolo políčka, sady s ovocem, trocha lesů.

Těsně před druhou zastávkou se najednou srazím s hmyzákem. Chvíli nic, ale pak mi začne ve spodním rtu tepat a rozlívát pálení. Hmyzák byla očividně vosa a nenapadlo ji, opět očividně, nic lepšího než mě bodnout do spodního rtu. Naštěstí jsem zřejmě nechytl plnou dávku.

Na zastávce mi otec dá Claritine, tak snad bude průběh klidný. Na alergie netrpím, tak nečekám nic.

Zbylých 40 km od zastávky je do kopečka a z kopečka. Proti těm dnům na úplné rovině je to příjemná změna.

Navíc jsem měl trochu obavy, jak na tom budou nohy v kopcích. A zpráva zní: nohy jsou na tom dobře. Kopce jedu, dech stačí, srdíčko pumpuje i v největším záběru max 130 tepů, takže síla je.

Do Neumarketu dorazíme okolo půl páté, prve chceme jít do ubytka, ale nakonec se zastavíme ještě na pivko. Dal jsem si nealko wiesenbier. Jako, fakt dobrý. Pak už jen ubytko a večeře.

Na večeři jdeme do all-you-can-eat čínské restaurace. A já jim těch 17,5 € nedám zadarmo. Navíc mám hlad.

100.21 km

Vzdálenost

5:07:54

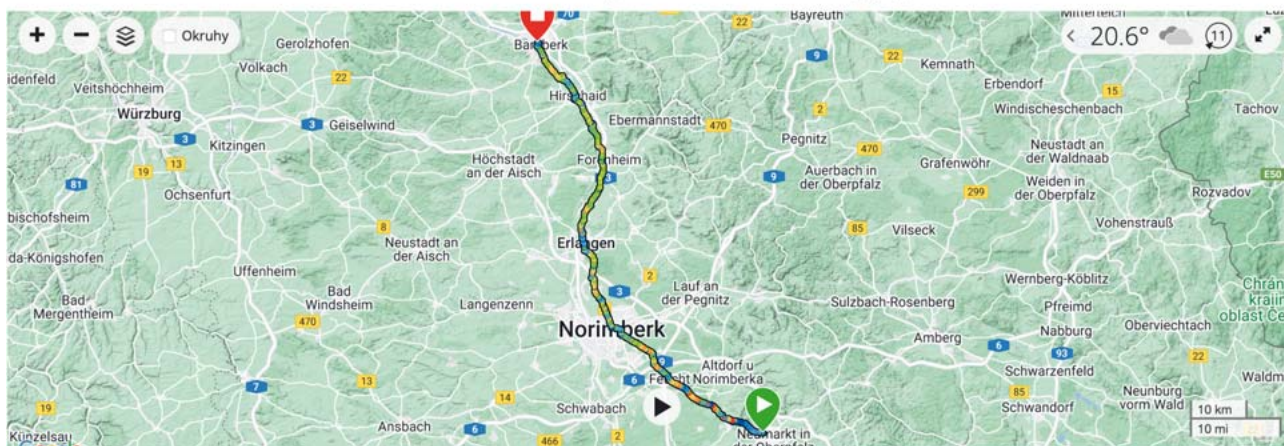
Čas

19.5 km/h

Průměrná rychlost

570 m

Celkový výstup

8. etapa – 17. 8. 2024 – 100 km – Neumarkt in der Oberpfalz (DE) – Bamberg (DE)

Budík měl zvonit v 7 ráno, já se vzbudil v 6:58. Otcovi se nechce vstávat, tak se válíme až do půl 8. Pak se sbíráme a jdeme snít.

Nemáme snídani v hotelu, ale těsně vedle je kavárna s pekařstvím. Snídaně je epikurejským požitkem – dáme výborné ovocné desertíky a zákusky a otec si dá obložený chlebík.

Vyrážíme okolo půl 10 a já zas řeším ranní evergreen – vypuštěné zadní kolo. Naštěstí jsem si koupil adaptér na autovzduchpumpy a přes cestu je benzinka. Takže sundat tašky, vyndat kolo, vyndat duši, narvat novou duši a všechno zas zadělat.

Celé to mám pod 10 minut. A už nemůže být nic, co bych nevyměnil. Teda kromě samotného disku. A ten fakt měnit nebudu. Ale aspoň jsem ho detailně prohlédl.

Okolo 10 tedy vyjíždíme. Míříme do Norimberku, před námi je jediný dnešní kopec, asi 150m převýšení.

Těsně před kopečkem si zastavím, protože mi drobně drhne zadní brzda. Při spravování brzdy mě otec upozorní, že mi drhne kolo o nosič. Takže ještě montovačka nosiče a po dalších 10 min můžeme opravdu vyrazit. Kopeček byl příjemný a teď už jen dolů. Do Norimberku jedeme jen po stezkách, z jedné přejíždíme na druhou. Norimberk už je opravdu velké město a asi hodinu se motáme směrem k centru. Zastávku vyhlásíme u kostela sv. Sebalda. Okolo nás samé historické budovy, přiměřené množství turistů, líbí se mi tady.

Dáme pitíčko, chvíli posedíme a pak zase vyjedeme, máme ještě 60 km před sebou.

Ještě asi 20 km jedeme městskou aglomerací až dojedeme k řece Regnitz.

Ta by nás měla dovést až do Bamberka.

Jedeme a neflákáme se. Cesta utíká a 20 km před koncem si dáme limču u místní cyklomaringotky. Opět platba jen hotovostí, mě jebne...

Posledních 20 km jedeme podél kanálu spojující Mohan a Dunaj. Docela to jde, otec má občas drobné připomínky na navigaci, ale vždy si může navigovat sám, že ano.

Bamberg nás uvítá okolo 17. hodiny. Městečko vypadá klidně. Mám hlad a chuť na Curry Wurst.

Takže nakonec jsem si dal hamburger, sice nebyl dokonalý, ale břicho zaplnil. Navíc jsem si zašel nakoupit – bonbonky, sušenky, kolu, nějaký salámek. Prostě pochutiny na večer.

9. etapa – 18. 8. 2024 – 107 km – Bamberg (DE) – Heufurt (DE)

Večer jsem nějak nemohl usnout. Koukal jsem na co se dalo na iPadu a usnul asi v 11. Přes noc jsem nechal puštěnou klimu, což bylo super, ale 2x jsem se vyděsil, protože vydávala stejné hučení jako hustý déšť venku. Venku naštěstí nepršelo.

Ráno standard – houstičky, marmeláda, salámek, kakao.

Vyrážíme okolo 9, velkým zlepšením je, že nemusím foukat a stav mého kola se nezhoršuje.

Prvních 20 km se proplétáme dalšími městečky a vesničkami.

Asi po 40 km konečně přichází plánovaný déšť. A prší luxusně, velké kapky, hodně vody, ale naštěstí je docela teplo, tak nemá smysl to řešit. Aspoň se mi trochu vypere dres a kalhoty. Chvilí se dokonce zastavujeme u zavřeného supermarketu, otce bolí hlava, tak mu chci naordinovat kolu a sušenky. Při jednom přejezdu slyším cinknutí kovu. Koukám a vidím, že proradný šroub od nosiče tam není. Ujdu pár metrů zpět, posbírám součástky a dám se do opravy. Otec pár dní zpět koupil asi 100 stahovacích pásků. Tak s nimi šroub nahraďím. Není to dokonalé, ale funguje to.

Na 65. km po nějaké hodině dáme zastávku na oběd, polívečku. Už neprší. Tak jedeme dál.

Asi 20 km před cílem stojím na kopečku a čekám na otce a sleduji, jak se k nám blíží mohutný dešťový mrak. A než otec dojede, tak už prší kýble vody. V nejbližší vesničce si sednu do zastávky a asi 20 minut čekáme na to, až přestane tak moc pršet.

Vyjždíme opět do deště, ale už to nějak doklepeme. 10 km před cílem si dám druhé kolo opravy proradného šroubu. Tentokrát už byl kompletně nahrazen plastovými pásky.

Z ubytování máme hlášeno, že tam není večere, tak si uděláme zastávku v poslední vesničce na benzině a dáme si trochu obložených chlebů.

Do ubytování dorazíme okolo 5, malý penzion uprostřed ničeho. A nakonec i nějakou večeri vykoumají. Takže popršená etapa splněna.

10. etapa – 19. 8.2024 – 70 km – Heufurt (DE) – Bad Hersfeld (DE)

Vstávám do posledního dne okolo 7, otec ještě pospává. Na snídání jdeme okolo 8. Čeká nás rodinné posezení, vajíčko, džusík.

Po snídani musím ještě popracovat, mám volání se zákazníkem.

Vyrážíme okolo 9:30, dneska máme v plánu cca 70 km, tak nemusíme spěchat.

Hned za pensionem začíná stoupání do nějakých 790 m. Pozdravíme se a dohoda, že se potkáme až nahoře, tak jedu. Kopeček má asi 7 km, něco okolo 450m převýšení. Trvá to asi 40 minut a je to krásné.

Nahoře je městečko Frankenheim, tam čekám. A čekám. A čekám.

Otec dorazí asi za 10 minut, nesledoval jsem čas. Nahříval jsem se sluníčku. Za městečkem máme asi ještě 50 výškových metrů výstupu. Nahoře nás překvapivě čeká info cedule o tom, že projíždíme před železnou

oponu. Jsem trochu zmaten, jestli z východu na západ nebo opačně. Podle mapy tady jsou výběžky východního bloku.

Z kopečka jedeme dlouhým sjezdem. Užíváme si to.

Sjedeme k nějaké další řece. Před námi dvě docela velké vesnice, snad tam bude v pondělí něco otevřeno. No a nebylo – Ruhetag.

Tak jedeme dál. Hned za Geisou je další kopeček. Nečekal jsem to. Je to asi kilometr, ale tipoval bych to na 100m převýšení. Nahoře je další překvápko – Point Alpha. Někaké místo, kam došla americká armáda a potkala se tady se sověty. Každopádně tudy opět vedla železná opona. Nahoře je návštěvní centrum, pár soch, zbytky zdi a spousta cedulí s informacemi.

Jedeme zas dolů, opět k další říčce. A tady je kavárna, takže se zasekneme, dáme dortík, ochucené mlíčko a kafičko.

Pak už jen zase k říčce a podél říčky směr Bad Hersfeld.

Další pár kilometrů se vůbec nic neděje, prostě stezka.

A najednou jsme u Hersfeldu, bohužel jsou okolo různé dálniční obchvaty, takže se chvíli motáme, a nakonec jsme na Badestube 5-7. Tam pracoval otec na prvním místě v Německu. Dojemná chvílka. No nic, dáme si pivo a jedeme ke Schlantzům.

Schlantzovi bydlí na kopci, takže poslední výšlap. Teta Nidhal už stojí s foťákem a natáčí. Takže tím je to ukončeno.

Epilog a cesta domů – 20.–23. 8. 2024

Další pár dní jsme strávili u Schlantzů. Byl to takový návrat do dětství. Otec jezdil do Hersfeldu na začátku devadesátek a když jsme tam jeli s ním, tak nám to město přišlo velké a plné zboží, hraček a zábavy. Teď po 30 letech vidím, že je to malé městečko (max. 30 tis. obyvatel), skoro bez obchodů a se spoustou komplikací. Najednou je vidět, že už ve spoustě věcí nemáme Němcům co závidět. Jo a neberou karty ještě víc jak Češi. 21. dorazila mamka a odvezla nás domů, teda mě na vlak do Prahy a otce si ještě na víkend vzala na Křivec.

Jak tuhle cestu uzavřít, ani nevím – bylo to pěkný, intenzivní, hlava si po dlouhé době našla nějaké jiné témata než jen práci a průsery na zlínské frontě. Nohy mě bolí, ale opět příjemně. Jsem rád, že cítím, že mám pořád kondičku. A v neposlední řadě se mi potvrdilo, že i tahle akce se dá zvládnout bez chlastu. Další významný milník, teď už je to přes 8 měsíců.

Ale už se těším domů, holky byly 14 dní beze mě a opravdu se mi stýská. Dcery i manželka mi chybí. Navíc Elka se za pár dní vrací ze soustředění v Litvě, tak se budeme moct předhánět v zážitcích. Už se nemůžu dočkat. Chtěl bych moc poděkovat své ženě Evě, která mi je vždy oporou i v bláznovstvích, jako je tohle. VÍM, že to se mnou není jednoduché ale o to více: Díky Evi.

Chtěl bych poděkovat otcevi – že jel vedle, za a někdy i přede mnou. Dopadlo to dobře, jsi dobrý parták.

Chtěl bych poděkovat mámě – že otce pustí a udržuje ho celý rok ve střehu a v kondici.

A kam dál, stejně jako minulý rok, vůbec nevím, ale ono se to nějak rozsekne.

DENÍK JINDŘICHA

Letos zase jedeme s Jirkou na kole ze Zlína. Původně jsme chtěli přejet Anglii, ale nakonec padla volba na kávu u Schlanzů v Bad Hersfeldu v srdci Německa. Vzdálenost cca 1000 km, možnost jet kolem Dunaje relativně po rovině. Letos mám najeto max 600 km, ale mám víc naběháno a naplaváno. Fyzicky se cítím OK, s váhou (110 kg) jsem extrémně nespokojen a proto mám z cesty docela respekt. Bohužel odjíždím v době, kdy se stala tragédie v rodině Eviny sestřenice a Honza má čerstvý řidičák, asi bych s ním měl jezdit. Příprava byla minimální na mapy.cz jsem navrhl zhruba trasu a zamluvili jsme ubytování v Břeclavi a Tullnu. Další dohoda byla sraz v sobotu 10. 8. v 9:30 u Máců. Příprava mi zabrala asi půl hodiny, najít a naplnit tašky vším potřebným. Přední mám novou, kolo je těsně po servisu, tak snad vše klapne. Změna je v kole, nepoužiji to, co používám od roku 2012 na expedice, ale gravelové, na kterém jezdím normálně. Je lehčí a má užší pneumatiky a chlapcům z Extrém sportu se podařil na něj namontovat nosič. Nějak ten handicap dvaceti let musím srovnávat...

Za rok od poslední expedice

10. srpna: 105 km do Břeclavi

Dnes ráno jsme vyrazili již poněkolkáté na našich expedicích směr Otrokovice, tentokrát ne do Valtic či Lanžhotu, ale do Břeclavi. Evča a Honza nás odstartovali u Máců. Tentokrát jsem změnil kolo a nechal si namontovat nosič na mé gravelové kolo, hlavně protože má užší pláště a jezdí se mi na něm už pár let báječně. Kolo jede jako dráha. V Otrokovicích nás přivítala nepříjemná objízďka. V Hradišti jsme ani nestavěli jako Ioni, ale přišel jsem tam na to, že jsem ztratili vysílačku asi někde za Napajedlami, kde to chvíli drncalo. První zastávku jsme si dali ve Strážnici v bistru, které už dobře známe z loňské cesty. Pokračovali jsme podél Baťova kanálu, ale narazili jsme na překvapení – stezka náhle skončila, kvůli stavbě zdymadla. Museli jsme použít lodičku, která nás za 50 Kč na osobu převezla na Slovensko. Trasu jsme znali opět z loňska, takže jsme bez problému pokračovali Slovenskem a celou dobu diskutovali na téma, co si to zvolili Slováci za idiota. Po přejezdu mostu u Hodonína a návratu na západ jsme pokračovali přes vesnice, které zasáhl uragán. Stopy po něm už ale byly téměř neviditelné. Mírná, ale táhlá stoupání jsem zvládal bez problémů, i když tríslo začíná bolet. Naštěstí mi Energit dodává sílu. Před Břeclaví nás čekala špatná silnice, která kvůli drncání moc nepřispívala mé bolavé noze. Ubytovali jsme se na tenisových kurtech. Večeře byla pizza u opravdového Itala na břec-lavském sídlišti, který sledoval dívčí fotbal v televizi a mezitím nám upekl pizzu. Přes den bylo děsné horko, ale na kole to až tak moc nevadí. Paní v recepci ubytovny projevila názor, že když mě vidí, není si jistá, zda do restaurace dojdou. Tvrdě jsem usnul kolem šesté. Měl jsem toho dost a byl zvědavý, co bude ráno. Mimo jiné jsem se odhodlal k zásadnímu kroku, budu držet basu s Jirkou a žádný alkohol během cesty, jenom nealkoholické pivo a ostatní osvěžující nápoje.

11. srpna: 109 km do Tullnu

Dnes jsme měli ideální podmínky – bezvětří až k Dunaji a moje gravelové kolo mi dodalo energii, kterou jsem už dlouho necítil. Dokonce jsem stíhal Jirku i v mírných kopcích. Noc byla klidná a ráno jsem se cítil svěží. Po vydatné snídani, po které recepční hledala klíče od kolárny, jsem sledoval dva amatérské tenisty asi mé váhy a výkonnosti. Zajímavé je, že mě stále baví chodit, běhat resp. klusat, jezdit na kole, plavat a lyžovat, občas zagolfovat, ale tenis mi vůbec nechybí. Už to brzy budou dva roky, co jsem hrál naposledy. Až do Mistelbachu jsme jeli po známé trase všech cestovatelů do a z Rakouska před postavením dálnice téměř až na hranice. Po 35 km jsme se zastavili na kávu v jediné otevřené kavárně v Mistelbachu. Těsně před tím jsme míjeli dům, v kterém svého času byla kancelář rakouského Datecu. Projekt se moc nevydařil. Číšník v restauraci rychle rozpoznal náš český přízvuk (nerozumím jak...) a začal mluvit česky. Dále jsme jeli krásnou cyklostezkou a pak po prázdných okreskách až do Stockerau. Část stezky byla mezinárodní cyklotrasa Brno – Vídeň. Byly i kopečky, nic hrozného a já jsem měl opravdu dětinskou radost, že jsem stačil Jirkovi. Ve Stockerau jsme po 77 km zastavili na oběd. Do té doby nebylo nikde nic otevřeno a ani moc lidí a aut jsme nepotkali. Vyzkoušeli jsme nealkoholické pivo a zjistili, že na naše nohy to nemá, na rozdíl od normálního piva, žádný vliv. To bude asi tím alkoholem. Po obědě jsme přešli moc pěkným lesoparkem k Dunaji a po hrázi hydroelektrárny, kterých jsme později potkali několik, přešli na pravou stranu Dunaje. Posledních 15 km jsme jeli podél řeky. Hrozné vedro nás donutilo sjet na paralelní cestu ve stínu a pod hrází. Taký jsem si trochu naběhl, začal jsem honit borce na galusce a po pěti kilometrech jsem hodil ručník do ringu. Jeli jsme tak 30 km/hod a trochu si zlepšili průměr, který se dnes blížil dvacítce. Na posledním kilometru se mi opět potvrdilo mé oblíbené rčení, že Rakušáci jsou německy mluvící Češi. Na zúžení mi naschvál vlezl pořadatel nějaké akce do cesty a tvrdil, že jsem ho bouchl řídkem do ledvin. Sotva jsem se ho dotkl, zrovna jsem zastavoval za účelem slezení z kola. Naštěstí ho pak zaujali do protijedoucí cyklisté, kteří neslezli a on se začal věnovat jim a já jsem se v tichosti a pěšky vypařil. Nakonec jsme dorazili do krásného hotelu v centru města, zašli si do řecké restaurace na večeři (caprese salát v úplně jiném designu, než jsme zvyklí), dali v cukrárně zmrzlinu a večer už jsme jen odpočívali a já jsem usnul určitě před osmou.

12. srpna: 109 km do Ybbsu

Ráno jsme po snídani vyrazili před půl desátou. Hned na desátém kilometru jsme narazili na uzavřenou stezku a museli se vrátit a projet lesními cestami na originál stezku. Byla tam továrna a mně se zdálo divné jak to, že nepotkáváme žádné cyklisty. Klasický kufr. Z pravého břehu jsme po hrázi hydroelektrárny přešli na levý břeh Dunaje a pak následovala časovka za Jirkou, kdy jsme jeli více než 30 km/h. Viděli jsme několik výletních parníků, ukrajinský remorkér asi s obilím a gigantí štěpovačku, která škružlala v lese celé kmeny. Krems asi na čtyřicátém kilometru jsme na stezkách nějak minuli a na výbornou rybízovou (Johannessaft) šťávu se zastavili až v další vesnici u místního Itala. Je trošku horko, Dunaj nalevo, vinice napravo, krásné vesničky, plno vinných sklípků. Projížděli jsme známou vinařskou oblastí Wachau. Drobný problém, při objíždění bagru mi praskla špice na mém zadním kole, ale naštěstí skoro neházelo. Kousek za Melkem jsme si

dali zmrzlinu a rybízovou šťávu v kiosku. Po přejezdu na pravý břeh Dunaje opět po hrázi hydroelektrárny jsme museli čelit protivětru, ale nakonec jsme dorazili do Ybbsu, kde jsme našli cykloservis, kde nám paní řekla, že nemá technika, ale ať si v dílně spravíme vše sami. Trošku jsme maturovali, ale nakonec jsme to dokázali. Odnesla to jenom jedna námi píchlá duše, plášť nešel sundat snadno. Asi si musím nechat přeplést kolo na větší váhu. Ještě předtím jsme se trochu s Jirkou chytili (kdo za to může). Jel jsem za Jirkou v závěsu minimálně pětadvacet a on si chtěl přechíst nějakou cedulku a přibrzdil. Ještěže mám stále mladickou reakci. Večer jsme si dali večeři v pěkné rakouské hospůdce ve starobylém centru. Já jsem si pochutnal na obrovském vídeňském řízku. Dnešní den byl náročný, ale zvládli jsme to. Bohužel mě celý den trápí myšlenky na tragickou smrt příbuzného a kamaráda Vény (44) a myslím na Evču, která jede večer sama na poslední rozloučení do Českých Budějovic. Večerním rozptýlením byla on-line organizace Kubova příjezdu na Santa Barbaru ve Španělsku.

13. srpna: 107 km do Eferdingu plných vzpomínek a smutku

Ráno jsem se probudil bez nálady. Vyjeli jsme už před devátou a přejeli hned za městem na levý břeh Dunaje opět po hrázi hydroelektrárny. Trošku chybný výběr břehu, po pár kilometrech krásná stezka zmizela a museli jsme jet po krajině normální, ale málo frekventované silnice. Když v 9:30 začínalo v Budějovicích rozloučení s Vénou, přijel jsem k vesnickému kostelu a zastavil. Potřeboval jsem být chvíli o samotě. Bylo mi hrozně smutno a myslel na Verču její děti, Škvrňovi a Evču, svou statečnou a nesmírně empatickou ženu. Cesta pokračovala přes Mauthausen směrem na Linec a opět po cyklostezce. Po 40 km jsme zastavili u kiosku na pití s výhledem na Melk na druhé straně Dunaje. Bylo hrozné vedro. Na stezce se pohybovala spousta cyklistů na všech typech kol, ale většinou elektro. V Linzi jsme si zavzpomínali na staré časy, jak jsme tudy jeli s Evčou, Honzou a holkami Klausovými v roce 2012 a taky jak jsme s Jirkou tudy jeli z Passau do Vídně za jeden den v roce 2013 (322 km za 15 hodin). V Linci jsme si dali báječný salát, k tomu oblíbený rybízový špric a pokračovali dál. Mně cestou upadla v servisu špatně přidělaná přední taška, Jirkovi měkne zadní guma, vše jsme vyřešili. Jirka stihl kousek před cílem on-line pracovní meeting. Na stém kilometru jsme se zastavili na koupání v Dunaji a byla tam i pumpa na dofoukání Jirkova kola. Moc příjemné a docela čistá voda. Nealkoholické pivo a řízek v hotelu byly zaslouženou odměnou.

14. srpna: 99 km do Vilshofenu

Dnešní etapa začala tradičně dobrou snídaní a vyjeli jsme těsně po deváté. Po pár kilometrech jsme opět najeli na hráz hydroelektrárny a nasadili slušné tempo směrem k Passau. Vzpomínali jsme, kudy jsme jeli s holkami a kde jsme začali. Cestou jsme dvakrát přepluli na trajektu Dunaj, nejprve do Německa a pak zpátky do Rakouska. Vzpomínali jsme na časy, kdy byla hraniční kontrola na každém kroku. Dnes jsme ani nepoznali, že jsme překročili hranice. Do dnes si toho hrozně moc vážím, že můžeme a já ještě navíc můžu pořád na normálním kole. První zastávka na padesátém kilometru byla na jablečný střík a malý dortík, druhá pak v Pasově, kde jsme trochu bloudili, než jsme našli správnou cestu k dunajské cyklostezce z pěkného historického

kého centra. Stezka vedla po šotolině, už to není ten krásný rakouský asfalt. Těsně před Vilshofenem jsme po mostě přešli na pravý břeh Dunaje a zaparkovali na místní pískové pláži s barem. Hudba, nealko pivo a koupání v Dunaji bylo příjemnou skoro tečkou dnešní etapy. Ubytovali jsme se v klášteře na nejvyšším bodě ve městě. Po delší době jedeme do kopce. Krásný klášter s monumentálním kostelem a u toho pěkná moderní vyhlídková restaurace, kde jsem si dal výborný salát s malými místními klobásami.

15. srpna: 100 km do Wiesentu

Včera večer nás překvapila ukrutná bouřka a vítr. Možná i přšelo, to nevím, tvrdě jsem spinkal. Dnes ráno bylo venku jen trochu mlhy. Posnídali jsme obklopeni německými citáty z bible v moderní místnosti a s výborným výběrem pochoutek. Jirka měl opět prázdné zadní kolo, k servisnímu zásahu mne nepotřeboval. Aspoň jsem měl čas na přečtení zpráv na mobilu. Vyrázili jsme z kopce a na mostě přes Dunaj nás zastavila zácpa a davy lidí mířící na místní asi automobilové závody na letišti, třímající v rukou skládací stoličku. Dnes je v Bavorsku svátek, takže všude bylo zavřeno a nalezení cykloservisu nereálné. Poklidně jsme dojeli po stezkách kolem Dunajem do Degendorfu. Jirka měl dost dlouhý konferenční hovor za jízdy na kole, což mně nevadilo, jel pomaleji. Po přestávce na kávu jsme pokračovali po místních vesničkách a hrázi Dunaje, kde byla cyklostezka ve výstavbě. Užili jsme si šotoliny a nějaký ten výmol. V jednom z bavorských městeček jsem si dal polévku a Jirka salát. Vesniček byla spousta, byly bez lidí i aut. Ubytování v penzionu bylo bez obsluhy, ale klíče nás čekaly na parapetu. Večer jsme si moc pochutnali na pizze v místní restauraci. Ve vesnici jich bylo nečekaně víc. Bavili jsme se pozorováním minimálně deseti místních dědků v mém věku u kulatého stolu, jak čile diskutují a báječně se baví u piva.

16. srpna: 90 km do Neumarktu

Dnes jsme po dobré snídani vyrazili ostře směrem na Regensburg. Trvale jsme jeli průměr pře 25 km/hod. Jirka měl opět problémy s kolem. Praskl mu šroubek, co drží nosič a museli jsme nosič připevnit lepicí páskou, kterou jsem naštěstí vzal. Nevracel jsem Jirkovi jeho poznámky o špatné přípravě, jaké měl on v případě mé prasklé špice. Naštěstí jsme byli blízko cykloshopu, kde nám kolo opravili. Jak jsme v následujících dnech zjistili pěkně nekvalitně. Použili originální zlomený šroubek, zničili závit v kole a chtěli za to 24 Euro. Jirka koupil nový plášť, ale nechal starou duši – chyba. Asi 15 km za Regensburgem začali strmější a delší kopce, kde jsem přestal Jirkovi stačit. Rád na mě pár minut počkal buď na vrcholku kopečku nebo nejbližší křižovatce. Jirku v jednom kopečku píchla do rtu vosa, naštěstí málo. Dostal pilulku a ani mu to moc nenapuchlo. V pěkném městečku jsme si dali tři kopečky zmrzliny a pokračovali směrem do Neumarktu. Bylo to pořád nahoru a chvílku dolů a do Neumarktu pak 5 km z kopce. Takové dojezdy do cíle etapy mám nejraději. Hotel byl moderní, vše na kód, prostorný pokoj. Po návštěvě místního Unihobby a nákupu nezbytných „náhradních dílů“ (umělohmotové stahovací pásky a podložky pod šroubky) následovala večeře v čínské restauraci „sněž, co můžeš“. Jirka se opravdu snažil sníst, co to dalo. Já jsem dal přednost se dobře vyspat. To s plným žaludkem nejde. Zítra nás čeká další dlouhá etapa a já už se necítím stoprocentně svěží...

17. srpna: 100 km do Bamberku

Ráno jsme snídali netradičně v přilehlé kavárně našeho ultramoderního hotelu. Obrovský rohlík se šunkou mi vydržel na celý den, protože ani teď, v šest večer, nemám ještě hlad. Jirkovi zase přes noc ušla duše na kole – už počtvrté. Nový plášť i ráfek vypadají v pořádku, takže si myslíme, že duše už je prostě starší asi trochu zteřelá a uchází. Dnes Jirka nasadil novou německou duši, tak uvidíme, jak dlouho vydrží. Servisní zásah u benzinky nás trochu zdržel, takže jsme vyjeli až po desáté hodině. Jirka už jasně, co se týče zdržení kvůli servisním zásahům, vede.

Hned po vyjetí z města nás čekalo asi pětikilometrové, ale ne nijak prudké stoupání. Pak už cesta vedla spíše z kopce a po rovině, kde největší překážkou byl přejezd přes stojící dálnici Mnichov-Norimberk. Na kole žádné zácpy nejsou. První zastávku jsme udělali asi po 35 km v centru Norimberku kolem poledne v restauraci u místní katedrály. Já jsem si dal jen pití, zatímco Jirka si dopřál knedlíčkovou polévku. Příjezd a výjezd z většího města je vždy otrava, každou chvíli čekáme na červenou na přechodu nebo křižovatce.

Erlangen další větší město na cestě byl trochu zvláštní. V centru na pěší zóně byly trhy a připadal jsem si jako v Pekingu – všude spousta lidí a cyklistů proplétajících se nekontrolovaně mezi sebou. Za Erlangenem jsme pokračovali kolem řeky Regnitz a kanálu Dunaj-Mohan, kde to bylo opravdu krásné a příjemné. Asi 20 km před cílem jsme udělali krátkou zastávku u místního cyklobufetu. Díky Jirkově skvělé navigaci jsme se na chvíli ztratili na stavbě nové cyklostezky, ale nebylo to nic vážného – maximálně dva kilometry navíc po šotolině. Do města jsme pak přijeli po asfaltu a ještě trochu zrychlili a na chvíli si mákli. Dnes jsme potkávali spoustu cyklistů, hlavně na e-bikech a gravel kolech. Průměrná rychlost byla skoro 20 km/h, což není špatné vzhledem k tomu, kolikrát jsme zastavovali a rozjížděli se. Hamburger v baru kousek od nádraží v Bamberku byl výborný a já jsem se už moc těšil na alespoň desetihodinový spánek

18. srpna: 107 km do Heufurtu s převýšením 1100 m

Dnešní etapa ve mně vzbuzovala respekt. Věděl jsem, že bude dlouhá, plná kopců, ne prudkých, ale dlouhých, a že bude možná i pršet. Nečekal jsem však, že mi nesednou ranní Ibis (hotel) housky, že mě bude bolet hlava ze špatného polštáře a že bude opravdu hodně pršet. Jirka mi dnes často ujišťoval. Kdyby na mne nečekal, byl by v cíli o půl hodiny dřív. Já jsem si jel svým pohodovým tempem a nestydím se za průměr 18 km/h. Z Bamberku jsme se vymotali bez problémů, ale po 20 km začalo poprchávat. Jeli jsme po krásné asfaltové cyklostezce vedle silnice B279, která vedla prakticky „in the middle of nowhere“.

První zastávku jsme udělali na vrcholku prvního kopce po 50 km, schovaní pod přístřeškem zavřeného supermarketu – je totiž neděle. Druhá zastávka byla ve vesnici po 65 km, kde byla otevřená restaurace, i když moc radosti z nás neměli. Byli jsme totálně mokří a špinaví, ale polévku nám nakonec dali. Přestalo pršet, ale po vyjetí dalšího kopce začalo znovu pršet, tentokrát vydatně. Jirka, který na mě na kopci čekal, pozoroval, jak se k nám déšť blíží. Po sjezdu z kopce jsme se zbaběle schovali před deštěm na autobusové zastávce.

Dnešní den přinesl i další zpestření – několikrát připevňování Jirkova nosiče, které chlapci v Regensburgu odflákli. Naštěstí jsme měli celé balení stahovacích pásek, takže žádný problém. Dnes jsem si několikrát v duchu říkal, jak moc mám cyklistiku rád, a děkoval jsem Pánu Bohu, že ji můžu stále provozovat i za těchto skvělých trošku deštivých podmínek. V hotýlku, kde jsme spali, neměla být restaurace, tak jsme si přesně na stém kilometru dali báječné poslední tři pochoutky – rohlíky se šunkou, co zbyly na benzince.

19. srpna: 70 km a přes 1000 m převýšení do Bad Hersfeldu

Po dobré vaječno-bramborové omeletě, kterou nám v hotelu nabídli i přes původní deklarace, že nic na večeri nebude, jsme se výborně vyspali v příjemných peřinách posledního bavorského penzionu. I snídaně byla skvělá. Dnes jsme začali deseti kilometry do kopce. První tři byly mírné, ale pak se to zhoršilo. Pět set výškových metrů jsem jel hodinu a čtvrt a už neměl kam přeřadit. Na silnici nebyl žádný provoz. Ve vesnici Frankenheim na mě Jirka čekal a dozvěděli jsme se, že to bylo území bývalé NDR. Pak to bylo hodně z kopce, mírného kopce a po rovině. Kličkovali jsme po místních silničkách a cyklostezkách.

Ve vesnici Geisa, asi v polovině etapy, kde jsme si chtěli dát kávu a nic tam nebylo, nás čekal další kopec s prudkostí a délkou srovnatelný s kopcem křivoklátským až k Eustachovi. Zase jsem neměl kam přeřadit a spadl mi řetěz. Na vrcholu byl památník železné opony. Zjistili jsme, že Geisa byla také v NDR. U památníku byl kus berlínské zdi, zbytky bývalé hranice a křížová cesta ze sloupů bývalého hraničního plotu. Trochu jsme se s Jirkou rozvášnili, což uvidí ti, kteří zhlédnou film o naší cestě. Ve vesnici pod kopcem byla konečně kavárna – pekárna. Postupně jsme naráželi na dopravní značky mně již známých míst jako Fulda, Hunfeld, Eisenach a nakonec i Bad Hersfeld.

Do Bad Hersfeldu jsme dorazili z mírného kopce a to ze strany, odkud jsme vždy přijížděli autem. Kudy na kole jsem moc nevěděl a tudíž poslal Jirku do slepé uličky končící hustým křovím. První cíl byl v centru na adrese Badestube 5-7, kde začala moje podnikatelská kariéra ve firmě Höltl v roce 1990. V přízemí, pod bývalými kancelářemi firmy je místo tehdejšího obchodu s džíny hospoda-bar. Dali jsme si naše oblíbené nealkoholické pivo a já jsem začal nostalgicky vzpomínat na staré časy a skvělé lidi, co jsem na Badesube 5 potkal. Ke Schlantzům to byly už jen dva kilometry centrem města a na závěr do strmého kopce, kde mi zase chyběl převod. Schlantzovi už čekali s nealko šampaňským a uvítání bylo moc milé, což ostatně můžete vidět i na filmu, na který naleznete odkaz na obalu knížky.

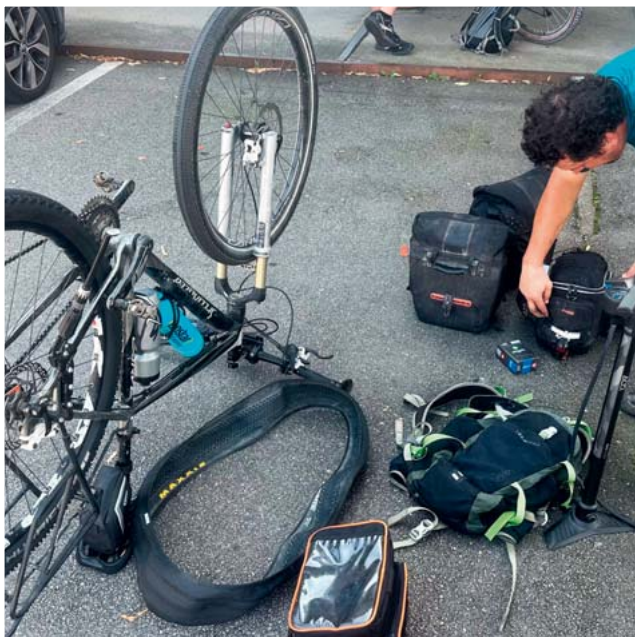
Celkově jsem na svých Garmin hodinkách naměřil **988,2 km** za deset dní. Kromě poslední etapy jsme jeli průměr kolem 20 kilometrů za hodinu a někdy i víc. Kvalita silnic a stezek byla skvělá a mé gravelové kolo, s dobře nahuštěnými koly (4,5 ATM), jelo jako dráha. Trošku jsem se bál, jestli se pod mou tíhou a tíhou tašek nerozláme, ale nestalo se. Tři etapy včetně poslední jsme najeli přes tisíc výškových metrů, tedy i nějaký kopeček byl. Letos jsem zažil zcela nový pocit, každé ráno jsem se až sednu na kolo opravdu těšil a jediné, co mne trápilo, abych nezdržoval. Asi to bylo tím, že jsem se vždy báječně vyspal a tělo nemuselo vůbec bojovat ze zpracováním alkoholu z tří až čtyř piv jako na předešlých výpravách. Jirku jsem snad moc nezdržo-

val, neboť se mi tentokrát vůbec neposmíval. Myslím si, že jsme si to užili oba. Jirka pořád něco poslouchal ve sluchátkách a já si v klidu přemýšlel o svém. Mozek se tak trochu při té zátěži utlumí, přemýšlí o tom jak to jde, na jaký převod je nejlépe jet, kolik ještě zbývá kilometrů a sil atd. atd. Navíc mě hrozně baví pozorovat vše, co se děje kolem nás. Ne důležité je být stále ve střehu a nesrazit se s Jirkou, či někým jiným na někdy dost frekventovaných cyklostezkách.

Následující tři dny u Schlanzzů, kam pro nás ve středu přijela dost unavená Evča, už je jiný příběh. Myslím si, že Jirka se docela bavil.

Mne potěšilo, že jsem se potkal na večeri u Schlanzzů s panem Otmarem Holtlem (81) a jeho ženou. Moje němčina byla sice hodně lámaná, ale nasmáli jsme se dost a zavzpomínali na staré časy vzájemné intenzivní spolupráce. Otmar je člověk, který nesmírně ovlivnil můj život, jsem mu za mnohé dodnes vděčný, mnohé jsem se od něj naučil a jsme již přes třicet let přátelé.

Jirko dík, Evčo dík, že jsme si mohli zase trochu máknout a rozšířit ten kus světa, co jsme s Jirkou na kole projeli. Poprvé top bylo bez jediného hltu alkoholu. Uvidíme zda a kam příště...

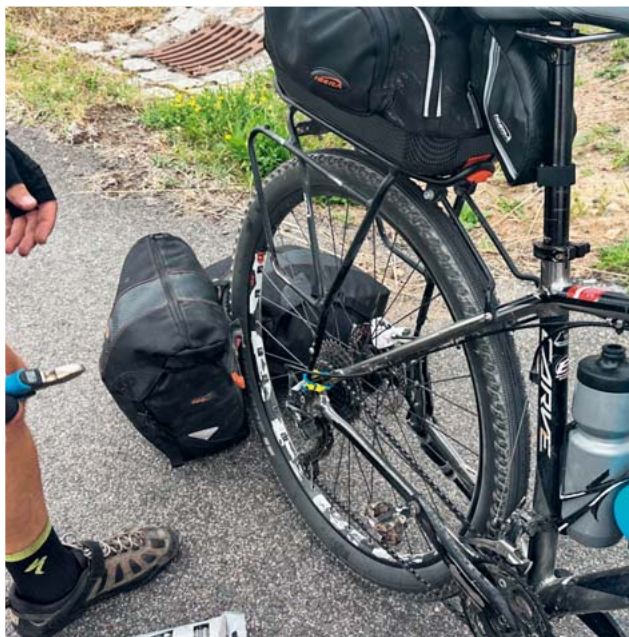
Z Řezna si nejvíc pamatujeme prodejnu kol a servis

Řádná snídaně před cestou směr Norimberk

To už není Dunaj, ale kanál Dunaj – Mohan

Podobné jméno, jiné místo. Konečně přší

Z rodinného západoněmeckého penzionu do NDR

Alfa point – tady se setkali za 2. světové války armády spojenců s Rudou armádou a taky byla hranice s NDR

Tady jsme si s chutí zakřičeli naše oblíbené „Toto by nám ku... komunistické nedopřály...“

Každou chvíli blíže k cíli

Tady se v roce 1990 zrodil zlínský DATEC a vše začalo...

Vzpomínky za 500 a Höltlovi, vypadáme pořád stejně

Pár ukázek, co jsme papali

